

Anglès fàcil

Lou Hevly,
Anglès fàcil,
Ed. Barcanova,
Col·l. «Tornaveu»,
Barcelona 2013.

El professor d'anglès Martin Louis («Lou») Hevly, nadiu de la ciutat de Seat-

tle (EUA) i resident a Catalunya, ens ofereix un llibre que és, alhora, de síntesi i d'aprofundiment. Duu per títol *Anglès fàcil* i dos subtítols que ajuden a interpretar-ne el contingut: «Anglès essencial per a catalanoparlants» i «Manual d'autoaprenentatge. Nivell bàsic».

En la presentació s'explica que hom aprofita els nombrosos punts que el català i l'anglès tenen en comú per a fer més fàcil, ràpid i eficient l'aprenentatge de la llengua anglesa. De manera que aquest manual pren com a base la traducció, ja que, en opinió de l'autor, és la forma més intuïtiva i més eficaç de comunicació entre idiomes. Podríem afegir-hi, si cal: quan qui estudia anglès és un adult catalanoparlant i no resideix en cap país de llengua anglesa, la via més eficient per a aprendre aquest important idioma és fent constants comparacions amb el català.

Dèiem que era un llibre de síntesi i d'aprofundiment. En

efecte, el professor Hevly és autor també d'una extensa gramàtica, en cinc volums, *Gramàtica anglesa* (1995-2003), revisada i editada per Josep Rúaix. Per tant, el seu *Anglès fàcil* és, per un costat, la síntesi essencial de la seva magna obra. Però, per altre costat, és també un aprofundiment no solament didàctic d'aquells punts que causen dificultat en l'estudi de l'anglès per part dels catalanoparlants. De fet, durant deu anys més —des que sortí a la llum el cinquè i darrer volum de la gramàtica (2003) fins a la recent aparició del seu *Anglès fàcil* (2013)— el professor de Seattle no ha deixat d'investigar en la llengua anglesa i d'analitzar com fer més entenedors, més didàctics, els molts i variats punts essencials de l'anglès.

Així, doncs, en el present manual el lector hi trobarà la normativa de l'anglès explicada en català d'una manera clara, ordenada, gradual; també, la resolució dels dubtes més fre-

qüents i més de dues mil frases d'ús quotidià en llengua anglesa i amb la corresponent traducció catalana; i, encara, més de set-cents exercicis de traducció (amb el solucionari corresponent).

A qui va adreçat, el llibre? A professors d'anglès, a alumnes d'ESO, de batxillerat i universitaris i, finalment, a autodidactes.

Cada lliçó o unitat del llibre tracta un punt concret de la llengua anglesa, amb quadres que sintetitzen la teoria i amb les seccions o remarques titulades «Fixa-t'hi», «Recorda», «Ull viu!». Són tres-centes pàgines d'anglès, manejables, atractives, que fan de bon llegir i de bon estudiar.

Augurem a autor i editor de *Anglès fàcil* tot l'èxit que es mereixen: al primer, per l'esforç d'estudi, d'aprofundiment didàctic i de redacció; al segon, per la decisió de fornir al mercat català una obra essencial. ◆

CARLES RIERA

Viatge a l'illa dels pingüins

Bernat Gasull i Roig,
Viatge a l'illa dels pingüins,
Voliana Edicions,
Argentona 2013.

L'autor d'aquesta obra ens mostra les seves inquietuds de viatger i la fascinació que sent per conèixer nous paisatges i països. La geografia i la biologia compromeses solquen una bona part d'un llibre en què

la natura, amb tota la seva riquesa i diversitat, i les espècies amenaçades o desaparegudes, hi tenen un paper destacat, com també l'hi tenen la història i les tradicions.

Una de les parts del relat que més impressionen és la que ens narra l'extinció del pingüí gegant del nord, una part que el narrador associa amb la seva pròpia peripècia vital: «El pingüí, com jo, fugia. [...] La història del pingüí, més enllà d'una fugida, és la història de la perseverança en la vida, tot i les adversitats.»

La descripció de l'animal és rica i minuciosa: «[...] Tenia unes ales curtes que no li permetien volar però sí nedar com una llança tallant les ones. El ventre blanc. Les potes fosques. El llong negre, com la testa, tret de la taca blanca, és clar. El bec era robust i gros com tot el cap. [...] Passava bona part de l'any mar endins i s'agrupava en colònies en costes rocoses a la primavera d'estiu per pondre un sol ou, gros i acolorit [...]. Caminaven drets i molt maldestres en terra ferma. El pas grostesc, gronxant-se al ritme que li permetien unes potes curtes i rabassudes, els donava un toc d'allò més humanitzant; d'home ocell.»

La part més significativa i tràgica de la descripció de la vida del pingüí gegant la constitueix la que, explicant-nos la seva extinció, ens mostra l'estultícia de l'ambició irracional de l'espècie humana: «Cada any els navegants de l'Atlàntic Nord aprofitaven els milers i milers d'individus que es congriaven a les colònies per abastar-se de bona vianda. Els mataven i n'arplegaven els ous. Els pingüins tenien el sa i desventurat costum de rebre els homes que els anaven a matar. Encuriosits s'hi acostaven i morien prou fàcilment a cop de garrotada. Al principi n'hi havia tants que les caceres es feien a l'engròs. En un sol dia en podien arribar a matar més d'un miler. [...] Al començament del segle XIX tan sols en quedaven dues colònies al món: una en una illa al nord de Terra Nova i una segona a tocar d'Islàndia, a Geirfuglasker, literalment 'l'illa dels pingüins'».

La colònia de Terra Nova va desaparèixer «els anys trenta, engolida pel despietat setge dels homes». La de Geirfuglasker, que gràcies al seu difícil accés havia mantingut una colònia nombrosa, l'any 1830 va patir una sotragada terrible: «una

erupció volcànica va engolir l'illa dins l'oceà». Malgrat tot, alguns pingüins aconseguiren fugir-ne, però gairebé tots van morir en l'intent. Això no obstant, «un petit grup va poder establir-se a l'illa d'Eldey, malauradament de molt més fàcil accés que no pas l'illa d'on provenien». Els col·leccionistes i els museus hi van fer la resta i, a partir de 1840, el pingüí gegant del nord pràcticament ja es pot considerar extingit. Tot i això, el dia 3 de juny de 1844, tres pescadors van desembarcar a l'illa i la «van regirar de dalt a baix. Només hi van trobar una parella, tan sols una darrera parella; un mascle i una femella; un mascle i una femella que justament tenien cura d'un ou, gran i acolorit, que covaven com el més volgut dels tresors que la natura els hagués pogut haver brindat aquell any. Els acuitaren contra un penya-segat i allí, incapaços de fugir pujant per la paret, els occiren. L'ou fou esclafat enmig del tragí de matar els pares...».

A partir d'aquest punt, comença el viatge que, tal com adverteix la solapa del llibre, «ja és una altra història». ◆

MARCEL FITÉ